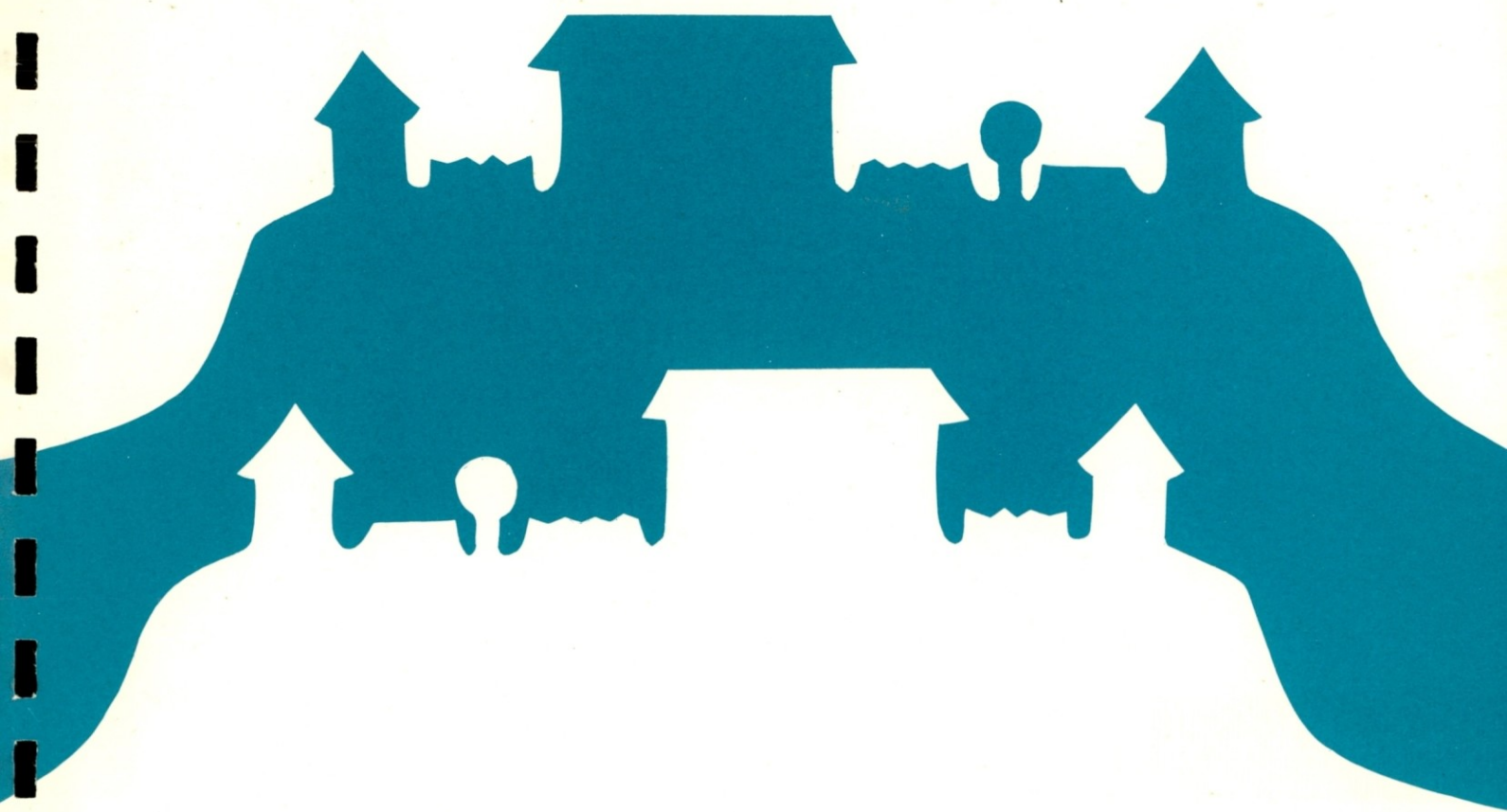
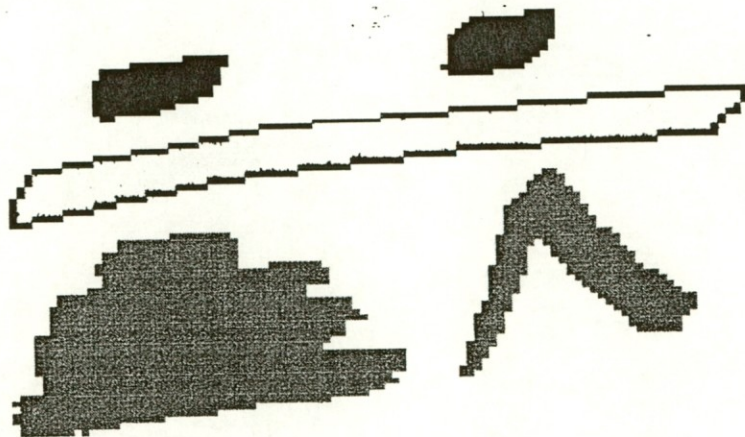

MI KŽIJEMO

GLASILO učencev OŠ Oise Meglič Ptuj

*Ko gledam tvoje modre oči,
srce mi vzdrhti.
Ko vidim tvoj obraz,
začutim svoj poraz.
Ko smeješ se mi,
spet upanje vzbrsti...
use to si ti...*

Urška Kolar

Čudežna ruta in vrv

Nekoč sta živela dvojčka, deček in deklica. Mama jima je umrla in oče se je na novo poročil. Mačeha sicer ni bila hudobna, a je imela zelo nesramna in samovšečna sinova. Bila sta jezna, ker je deklico in dečka vzela za svoja. Pregarjala sta ju in se delala, kot da se lovijo. Nekega dne sta padla v past za medvede. Mačehina sinova pa sta ju pustila tam. Po enem dnevu, ko sta bila že zelo lačna, je mimo prišla neka ženska in jima vrgla vrv. Privezala sta se in vrvju je potegnili iz pasti. Deček in deklica sta bila sila začudena. Povabila ju je k sebi in ju nasitila.

Potem je dala čudežno ruto deklici. Ruta je stvari pod sabo spreminjala v nevidne, dečkova vrv pa se je sama zvijala in vlekla na povelje.

Brata sta ugnala tako, da ju je vrv zvezala, bila sta pa pod ruto, da sta bila prestrašena.

Še zdaj živijo srečno, če še niso umrli.

Urška Žmauc, 5.b

Povodni mož in Urška izgineta v valovih

Urška se je preplašeno ozrla okrog sebe, ko je obsedela na prekrasnem ogromnem stolu. Ozrla se je navzgor, da bi le za hipec ujela sončni žarek, a bilo je prepozno. Dno Ljubljane se je neusmiljeno zaprlo. Ko je tako sedela in jokala, se je zavedla, da je sama. Pomislila je, da bi se morda lahko razgledala po prekrasnem, iz stekla in dragih kamnov grajenega gradu. Prevzelo jo je to, kar je videla in je pri priči nehala jokati. Pogledala je na svojo majhno zapestno uro. "Šest", je pomislila "kmalu bo večerja, torej se bo pojavil povodni mož". Ali jo bo pustil stradati? A videti ni bilo tako, kajti služabniki so že začeli nostiti dobrote na mizo. Bila je precej lačna zato je kar sedla in začela jesti. A zataknilo se ji je, ko je naenkrat zaslišala grozljivo brbotanje in šumenje. Obrnila se je in zagledala njega. Vihravo je sedel za mizo in se ji široko nasmehnil. Začela sta se pogovarjati, razčlenjevala sta njen način življenja do sedaj in tako prišla do zaključka, da ni bil primeren. Tako je bilo dan za dnem, dokler je ni povabil v svojo delovno sobo, kateri ni bila še nikoli. Sedla je in ga vprašujoče pogledala. Pokazal ji je prekrasne ženske, ki se niso hotele spreobrniti in so ostale pri njem kot služabnice. Tedaj je Urška začela spoznavati, da je njen trud ne bo zaman. Bila je hvaležna povodnemu možu, da ji je nakazal pravi način življenja in jo spreobrnil v pošteno žensko, saj si je to tudi sama želela.

Petra Butolen, 7.d

Ugasnila je luč

Klik! Luč je ugasnila. Vležem se in zaspim. V hipu se prebudim. Zbudi me Pika Nogavička. Po rokah se sprehodim do izhoda in se umijem. Na taborjenje s

prikolico sem se odpravila s Kallejem, Julyanom, Dickom George, Anne in Piko Nogavičko. Po strogih pravilih Pike Nogavičke si z desetimi jajci še umijem noge. Anne je že pripravila čudovit zajtrk. Z nogami odprem omarico in iz nje prinesem krožnike na katerih bomo jedli. Ojoj! Začela sem pisati z nogami in vse je obrnjeno na glavo. Kar nadaljevala bom tam kjer sem ostala. Za spremembo bom zdaj pisala z rokami. Torej prinesla sem krožnike. Zajtrk je bil res odličen. Ko smo pojedli smo odšli v mesto. Tam smo srečali dobro vilo. Pričarala nam je najboljše sladolede na svetu. Po obilni pojedini smo se odpravili naprej. Dobra vila je šla z nami. Čez nekaj časa smo srečali Ostržka. Zdaj ni bil več lesena lutka. Odpravili smo se naprej. Kmalu smo se naveličali takšnega postopanja. Razšli smo se. S Kallejem sva budno opazovala okolico, saj ne bi bilo prijetno, če bi bil v bližini kakšen stric Einer. Odpravili smo se proti prikolicam. Za nekaj časa smo zaspali. Ko smo se zbudili, je bilo pozno popoldne. Anne je pripravila kosilo. Pojedli smo. Dolgčas nas je začel preganjati. Znenada je z neba priletel Peter Pan. Povedal nam je, da v bližini pluje po zraku s svojo zlato ladjo. Povabil nas je na kratko vožnjo z ladjo. Ta vožnja je bila čudovita. S težkim srcem smo se odpravili z ladje. Ko smo prišli nazaj smo v hipu zaspali. Drugo jutro je zajtrk pripravila Pika Nogavička. Ni bil tako odličen kot Annin. Po zajtrku smo se šli umiti v bližnji potok. Po umivanju smo se odpravili v mesto. Tam smo bili do štirih. Peterica se je začela pogovarjati, kako to, da ni zgodilo še nič vznemirljivega. Pogovarjali smo se dolgo v noč. Zaspali smo kar zunaj. Nenadoma se ej začel potres. Vendar to ni bil potres. Zbudila sem se in to ob enajstih. Odvihrala sem v šolo.

Nasvidenje!!!

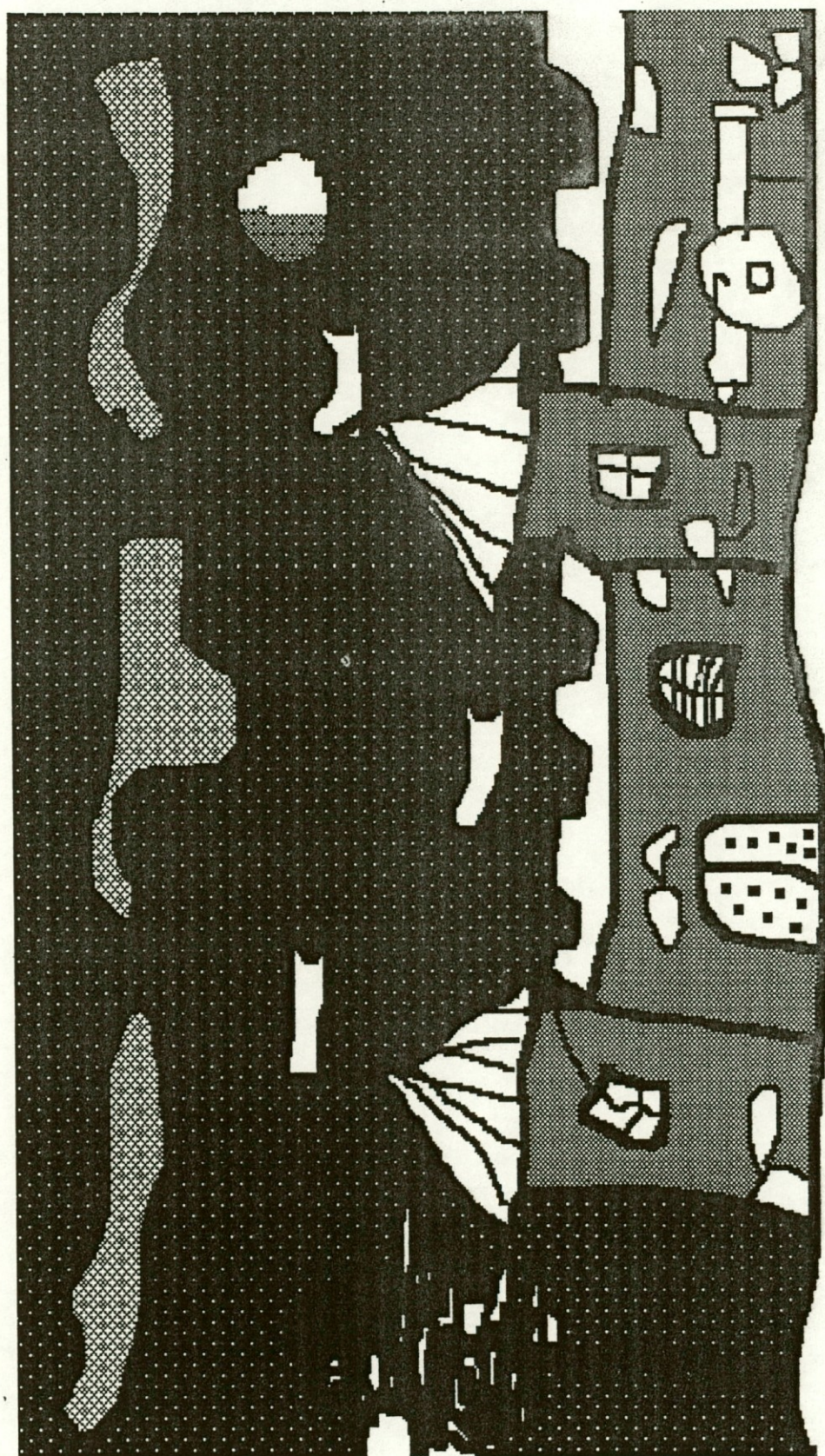
Moje jutro

Vsako jutro se moja budilka trudi, da bi me zbudila. Ko me čaka lep dan, se ji to tudi posreči. Drugače pa ji s pritiskom na gumb zavežem usta. Takrat se budilka razjezi in s svojo nadnaravno močjo pokliče mamo na pomoč. Mami se ne da kar tako zavezati ust, zato mi ne preostane drugega, kot da vstanem.

Po dolgem bujenju sedem na posteljo in si mencam oči. Dokončno me zbudi šele mrzla voda, zato še napol speča pritavam do kopalnice. Tam se tudi počesem. Potem še nekaj časa renče mencam pred azprtim straniščem, ki dokazuje, da je vstala tudi moja sestra. Ko se končno olajšam, pride na vrsto zajtrk, ki zavzame največ časa v mojem jutranjem umiku. Počasi si po vseh pravilih zdravega življenja napolnim trebuh in umijem zobe. Med tem mi pogled kar naprej uhaja na uro, katere kazalci se nevarno bližajo cifri osem. Zdaj sem res že na tesno s časom, zato hitro navlečem nase oblačila in zmečem v torbo vse potrebne reči za šolo. Kljub časovni stiski se vmes še desetkrat počesem in še dvajsetkrat pogledam svojo podobo v ogledalu. Nato drvim v šolo. pravim, da si s tem pridobivam kondicijo, kar je najbrž res, ker redko zamudim v šolo.

To je bil opis mojega jutra. Kakšno pa je vaše?!

Nuša Urbančič, 6.a (13 let)

BOŠTJA IN ŽAN 5.b

Mojca je nestrpno čakala

Mojca je sedela na postelji in v rokah držala očetovo pismo. Na pismo je nestrpno čakala že ves teden, a na vrnitev očeta še bolj. Roka se ji je tresla, ko je odpirala belo pismo poslano iz daljnih krajev. Prebrala je, da se oče vrne v sredo zvečer. Skočila je iz postelje, si nataknila dedkove copate in stekla h koledarju. Prst ji je tekel po datumih in dnevih, ki so že minili in kazalec ji je že hotel iti naprej, ko je videla, da je sreda danes. Stala je, kakor da ne bi mogla verjeti, da je res. Od sreče ji je solza kanila iz oči in pustila ji je prosto pot. Stekla je po stopnicah, kakor da bi gorela voda in malo je manjkalo, da ni padla. Pri vratih je zazvonilo in zagnala se je tako, da je skoraj podrla porcelanastega psa, ki je stal ob vratih. Razočarana je pogledala sosedo, ki si je prišla sposodit kozarec sladkorja. Ko je odšla, je sedla na spodnjo stopnico in začela razmišljati, ali je ostal oče tak kot je bil, ali se je morda na dolgem potovanju spremenil. Postajala je vse bolj nemima. Hodila je po hodniku gor in dol in oči so se ji vedno ustavljale na vratih. Ni se mogel več zadrževati. Odprla je vrata in stopila na prag. Pogledala je naokrog, če bi prihajal srednje velik človek s črnimi lasmi in črno brado. Ulice so bile prazne, saj je na mesto že legla noč in prve snežinke so začele padati. Stala je v rdeči, nekoliko premajhni pižami in dedkovih velikih copatih. Zavedla se je, ko jo je dedek porinil v hišo in ji naročil, naj gre spat. S povešeno glavo je odšla po stopnicah. Pokrila se je, a ni mogla zaspiti, saj je slutila, da bo oče prišel. Celo noč ni zatisnila očesa. Proti jutru je pozvonilo. Mojca je tekla, kakor da bi šlo za življenje in smrt in se pri vratih ustavila! Začela je odklepiti in med premišljevanjem, če ni morda sosedu zmanjkala sol. Pred vrati je zagledala očeta, ki ga je tako dolgo in nestrpno čakala.

Nuša Palčič, 7.d

Moj skriti kotiček

Vsak otrok ima svoj skriti kotiček ali sobo ali pa prostor na dvorišču. Če ima sobo, skrbi zanjo in jo pospravlja, da ima nek videz, kajti zaprašena soba ne izgleda ravno prijetno. Če pa je to prostor na dvorišču ali v bližnjem gozdu, mora biti skrito pred drugimi. No, ni važno.

Danes bom opisoval svoj skriti kotiček na dvorišču ali boljše rečeno orisal.

Ta se nahaja za pasjo uto sosedu, katerega psa me je zelo strah. Je v grmovju, ki sem ga od znotraj oklestil. Prostor vzbuja v meni prijeten občutek, saj imam mir pred drugimi. V njem si krajšam dolge dolgočasne ure. Veseli me, da je ta kotiček samo moj. Če bi ga delil z drugimi, ne bi bil samo moj. Tako bi bil vedno neurejen, to pa mi ne bi bilo všeč. Ampak ta je samo moj. Včasihv njem berem pustolovske zgodbe in komaj ob njih se malo razvedrim. Pogosto tam delam tudi domače naloge. Ne vem kako, a jih tam boljše napišem. Oče in mama me včasih gnjavita, kje se skrivam, ampak svoje skrivnosti ne izdam.

Rad bi, da bi ljudje spoznali, da otrok tudi potrebuje mir in da mu pustijo kotiček v hiši ali v njeni okolici. No, s tem pa nočem reči, da ne bi bil rad v družbi s prijatelji.

Borut Janžekovič, 7.d

Izlet na Mangart

Nekega sončnega jutra smo se odpravili na Mangart.

Kakor hitro smo prišli do meje z Italijo, sta se kot dva dragulja zalesketali Belopeški jezeri. Do njih se je spuščala kot zid gladka navpična stena. Mi pa smo hodili po zavarovani, ponekod izpostavljeni poti. Ko mi je pogled uhajal v prepade in v severne stene mogočnih gora, me je bilo pošteno strah. Srce mi je stiskalo, vendar sem si prigovarjala, da nimam vrtoglavice in po uri hoje sem premagala strah. Potem sem le še uživala ob veličastni podobi Jalovca in strmih melišč, ki so se zajedala v dolino.

Proti vrhu so na kosih trave in mahu rasle nizke rožice. Med njimi triglavska roža, triglavska neboglasnica in blazinasta črvinka.

Z vrha se je odprl razgled na vse strani. Videl se je Mangartov sosed Jalovec, za njim Mojstrovke, še bolj vstran pa tudi Triglav, Razor, Škrlatica in Prisojnik. Tudi na drugi strani je bil krasen razgled, vendar nisem dolgo uživala v njem. Kot sem že prej ugotovila, so bile na vrhu kavke. Začela sem jih hraniti s sirom. Božati se sicer niso pustile, so se mi pa približale ne pol metra. Bilo mi je zelo lepo.

Naredila sem že veliko lepih tur, ki so se končale s kopanjem v Nadiži. Ta pot je bila ena najlepših.

Nuša Urbančič, 6.a

Oče je bil utrujen

Takoj, ko je vstopil skozi vhodna vrata, sem opazila, da je utrujen. Njegov obraz je bil bled, pod očmi je imel temne podočnjake, s težavo se je pripogibal, ko si je sezuval čevlje, in potemje, ne da bi si obul copate, šel tako, da je noge vlekel za seboj. Odšel je do postelje. Vlegel se je, iztegnil roke in noge, izdihnil je, kot da mu je odleglo, in šele po preteku kakšnih pet minut je spregovoril in me prosil, da bi mu prinesla časopis. Počasi je prelistaval časopis. Opazila sem, da se mu zapirajo oči, zehal je, nekajkrat si je z rokami potrepil obraz, potem pa mu je roka, v kateri je držal časopis, padla na posteljo in sladko je zaspal.

Lea Rojic, 7.d

Moja babica

Ta oseba, ki si jo želim opisati, je resnično nekaj posebnega. Je že precej stara, okrog 77 ali 78 let. Je nizke rasti in precej okrogla. Ima lepe bele in dolge lase, ki so speti v kito ali figo. Oči so velike in modre kot nebo in jih pokrivajo debela stekla rjavih naočnikov. Obraz je precej okrogel in prijazen, ker je zmeraj nasmejan in sijoč. Obleka je skoraj zmeraj enaka: dolgo krilo s čudovitimi gubami, ki so na dotik prijetno mehke in tople. Tukaj zraven spada običajno tudi bela bluza in predpasnik. No, s tole osebo živim že odkar pomnim, zato mislim,

da jo tudi dobro poznam. Se pa tudi zgodi, da te prijetno ali neprijetno preseneti. Je zelo dobrega srca in prijaznega značaja. Vedno si vzame čas za mene, se pogovarja z mano, mi pripoveduje, kako je bilo takrat, ko je bila ona mojih let. Iz pripovedovanja vem, da je bila pridna in marljiva učenka, ki se je vedno pridno učila, ko je le imela čas. Časa pa ni bilo veliko, kajti imeli so veliko kmetijo s konji, kravami, prašiči, kokošmi in celo bika so imeli. Tako mi je tudi pripovedovala, kako se je moj stric bal tega bika in zmeraj bežal pred njim. Tale gospa je meni tudi veliko pomagala. Ko naj bi bila kaznovana, se je zavzela zame in me branila z vsemi štirimi, saj ni bila samo dobra in prijazna, znala, je biti tudi stroga in odločna. Ampak kazni tudi nisem vedno ušla. Kadar je vedela, da sem res kriva, sem jih pa tudi kar krepko poslušala. Nikoli, res nikoli pa jih nisem dobila po krivici, saj je bila moja babica vedno pravična in dobra z menoj. Če moje babice ne bi bilo, bi bilo življenje, dosti bolj pusto in žalostno, kot je bilo zdaj.

Katja Težak, 7.d

ŽIVLJENJE V 2. SVETOVNI VOJNI - INTERVJU

Pogovarjala sem se z babico, Sonjo Pungraič.

1. Koliko si bila stara, ko se je pri nas pričela 2. svetovna vojna?
Stara sem bila 7 let. Ravnokar sem pričela hoditi v prvi razred osnovne šole.
2. Kje si stanovala?
Stanovala sem v Gorišnici, ki se je takrat imenovala Sv. Marjeta.
3. Česa se spominjaš iz tistih časov?
Spominjam se, kako smo bili s starši preplašeni, ko smo opazovali tuje vojake, ki so vkorakali v vas. Bali smo se, da nam bodo kaj storili, vendar se prvi hip ni zgodilo nič posebnega. Spremembe so prišle čez par dni, ko smo se zopet zbrali v šoli. Pričele so nas učiti tuje učiteljice v jeziku, ki ga sploh nismo razumeli.
4. Kakšne pa so bile še spremembe?
Zelo velike! Naše učiteljice, župnika in še par družin so čez noč naložili na kamione in jih odpeljali neznano kam. Pozneje smo izvedeli, da v Srbijo. V njihove hiše so se naselile nemške družine, v uradih pa so začeli delovati tuji ljudje. Hrano smo dobivali na karte, v malih količinah.
5. Kaj pa je bilo najtežje v času vojne?
Najtežji sta bili zadnji dve leti okupacije, ko so pričeli naše kraje bombardirati angleški in ameriški bombniki. Ni bilo dneva ne noči, da se ne bi oglasile sirene.
6. Kaj ste takrat naredili?
Bežali smo v klet, saj zaklonišče takrat še ni bilo. Iz varnega zavetja smo opazovali, kaj se je v zraku dogajalo.

7. Kaj pa se je dogajalo?

Težke bombnike, ki so navadno leteli bolj visoko, so spremljala lahka letala - lovci. Istočasno so poleteli v protinapad nemški lovci in pred našimi očmi se je odvijal boj v zraku. Včasih se je iz katerega aviona začelo kaditi in videli smo, kako so iz njih skočili padalci, letalo pa se je zrušilo.

8. Ali so bombardirali kje v bližini?

Seveda. Večkrat so bombardirali Ptuj in Kidričevo.

9. Katero je bilo najhujše bombardiranje?

Najbolj se mi je vtisnilo v spomin bombardiranje Kidričevega.

10. Kako pa je potekalo?

Sredi noči na sje zbudila sirena. Zbežali smo na prosto in onemeli, saj je bilo svetlo kakor podnevi.

11. Kako pa to?

Predhodnica bombnikov je odvrгла svetlobne naprave, ki so osvetlile Kidričevo in okolico. Nato so prišli bombniki in odvrgli bombe.

12. Kako si preživela konec vojne?

Prava fronta se je nevarno bližala. Slišalo se je že streljanje, najbolj zastrašujoč pa je bil glas "Stalinovih orgel", to so posebne vrste topovi. Na srečo ni prišlo do naših krajev, saj se je vojna prej končala.

Barbara Hlupič 5. razred

Super frizerka

Kadar se spomnim na otroštvo, mi je pri srcu lepo, obenem pa tudi težko, ker vem, da se ta leta ne bodo nikoli več vrnila.

Kot vsak otrok, sem tudi jaz naredila polno neumnosti, da so tekale tudi solze. Od vseh dogodkov, ki sem jih doživela, se najbolj spominjam tegale.

Bilo mi je štiri leta, ko smo imeli obisk iz sosednjega vhoda. Jaz sem se v sobi igrala s prijateljico istih let, njena mama pa se je v kuhinji pogovarjala z mojo. Ne spomnim se več, katero je prišiniła misel, da bi se šli igrat frizerja. In to pravega! Na mizi sta že čakala škarje in glavnik. Igra je potekala tako, da sem bila jaz prva na vrsti, ona pa je strigla. Takrat sem imela kar dolge lase. A ni bilo dolgo, ko mi jih je ostrigla. Malo po ravnem in povprek in frizura je bila narejena. Seveda temu ne bi mogli reči frizura. In jaz, tele, sem bila celo še zadovoljna. Nakar sta se vlogi zamenjali. Všeč mi je bilo, da sem bila lahko že pri štirih letih frizerka. Tako je bila tudi njena frizura narejena. Lase, ki sva jih ostrigli, sva dali pod mojo posteljo. In tako je prišel sedaj na vrsto še najlepši trenutek. Predstavitve frizure! Če bi takrat imeli možnost videti obraze najinih mam, bi vas kar minilo. Seveda se ni zgodilo nič hujšega, saj sta se le na ves glas smejali.

Naslednji dan sem že bila pri frizerju, da mi ravna lase. Sprednjih se ni dalo, saj mi jih je moja "super" frizerka postrigla do konca.

Kar pa je bilo še huje, je bilo to, da sem imela čez nekaj dni rojstni dan. Ob prihodu me je vsak najprej vprašal, kje sem se postrigla, jaz pa sem se le nasmehnila. Slika, ki še jo imam sedaj, pa je dokaz.

Nina Polajžar, 6.c

Včasih se ponesreči

Bila je nedelja. Vsako nedeljo rada poslušam radio. Tudi tokrat (kot vedno) sem ga s kar največjim občutkom vklopila.

Groza. Ne dela. Ojoj. Enostavno nisem vedela, kaj naj naredim. Nenadoma je pripotovala (v mojo glavo) super fenomenalna ideja. Stekla sem v klet po izvijač, nekaj žebeljev, kladio in dve varovalki. Vsedla sem na tla. Začela sem se potiti. Ne, kopala sem se v potu. (S štirimi besedami) bilo me je strah. Iz radia sem vzela baterije, odstranila zadnjo ploskev in se zagledala v notranjost. Kaj žic! Postalo mi je žal, da nisem verna. Veste zakaj? Ker, če bi bila (verna namreč), bi mi radio popravil bog. Začela sem se smejati, ker ena minuta smeha zaleže kot petinštirideset minut sprostitvenih vaj. Spomnila sem se, kaj naredijo moji starši, ko žarnica več ne dela. Menjajo varovalko. Torej sem jo tudi jaz. Prerezala sem vse žice in prišla do stvari, ki bi lahko bila podobna varovalki. Tisto reč sem izpulila in vstavila novo varovalko. Kot pri zobozdravniku, se vam ne zdi? Takrat pa - uav. Iz radia so cvrčale iskre. To je bil ognjemet - boljši kot v Ptujju za novo leto. Kmalu me je minilo vse veselje. Ne bom mogla poslušati svoje najljubše radijske oddaje, pa še radio je uničen. Poklicala me je narava. Ko sem prišla iz stranišča, sem se spomnila na baterije. Naredila sem nekakšen test, ki je bil priložen zraven baterij. Ha ha . Ugotovila sem, da so bile prazne.

Nikoli (in čiso res), nikoli več ne bom popravljala radia in tudi sprostitvenih vaj in drugih bedarij več ne. Občino Ptuj pa bom prosila, če lahko naslednje leto priredim ognjemet - na njihove stroške seveda.

Katja Gönc, 6.c

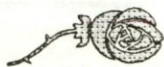
Ljubezen

*Ko gledam tvoje modre oči,
srce mi uzdrhti.
Ko vidim tvoj obraz,
začutim svoj poraz.
Ko smeješ se mi,
spet upanje uzlersti...
use to si ti...*

*Kot dolge noči,
moja ljubezen se zdi,
ki ni ji ne dna,
niti upanja.
In ko se že zdi,
da popek uzlersti,
spet slana pade
in use pomori.
Da, use to si ti...*

Nagelj

Rdeč nagelj,
stoji in cveti
u vazi pri meni doma.
Use okoli
je nered,
use leži,
kjer se meni zdi
le on cveti
in tolaži me
use dni
in use noči...

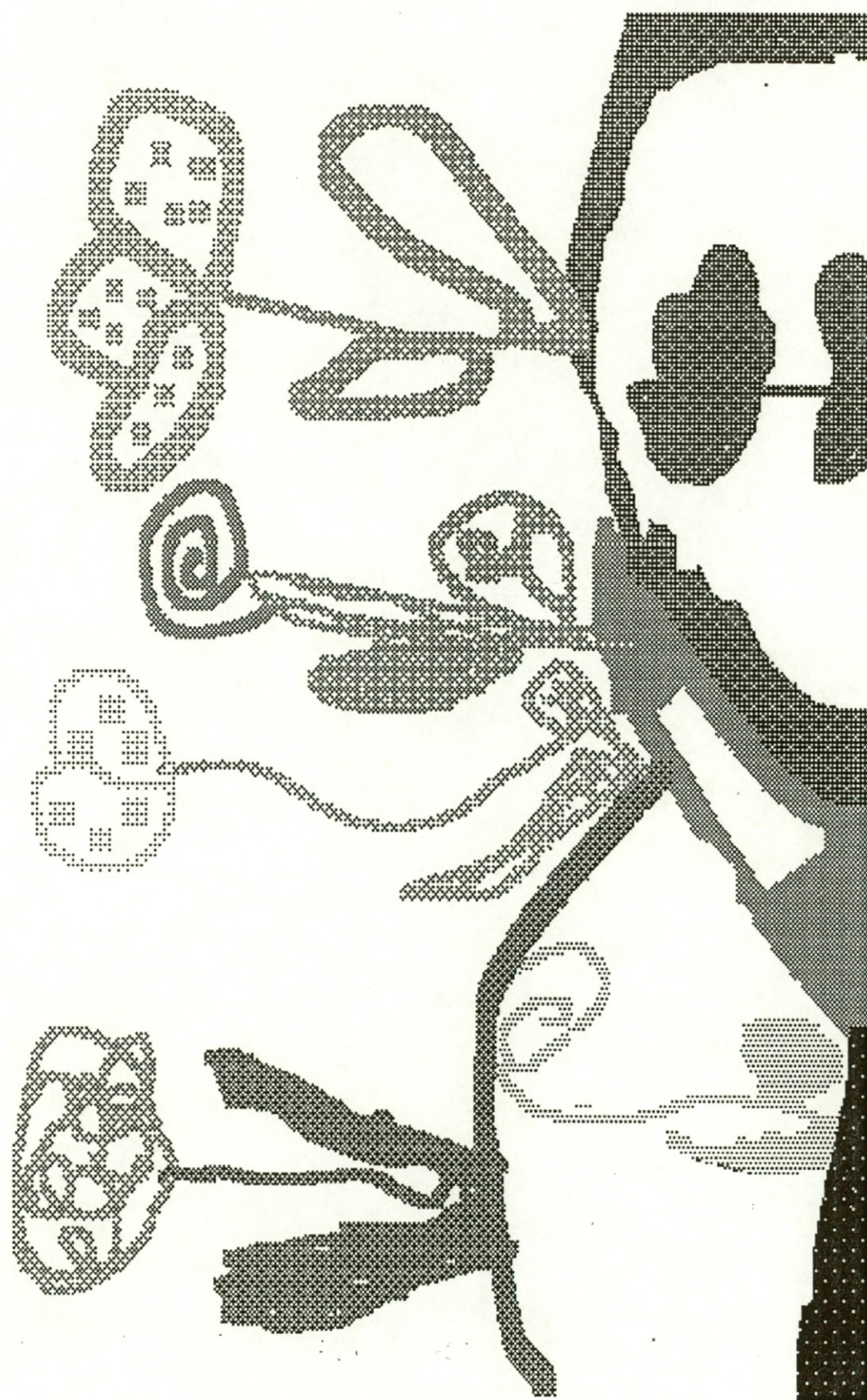
Voda

Voda stoji ali žubori,
pomirja in hladi,
cvetlice hrani
in nas žeje ubrani.
Voda živi,
čeprav pravijo,
da to resnica ni.
Naj bo sonce
ali dež prši
voda je za vse ljudi,
živaliin rastline,
nekaj, brez česar
se pogine.

Pesmi

Pesmi so poezije
(plod fantazije.)
Ko enkrat pesmi pisat
začneš,
nikdar ne odnehaš več.
Zdaj pa svinčnik stoče,
tudi radirka joče.
Moja glava pa še kar
naprej,
pesmi piše venomer.
Zdaj pa pesem je
končana,
samo še pika je dodana.

Urška Kolar

JULIJA IN LUCIJA 5B

Škoda bi bilo zamuditi tako lep izlet

Tisti učenci, ki smo prebrali določeno število knjig, smo si prislužili nagrado. Dogovorili smo se, da bomo obiskali brata pisatelja Ivana Potrča, gospoda Franca, ki živi v Grajenščaku, potem pa šli na vurberški grad in si tam naredili piknik.

Odpravili smo se ob deveti uri. Gospa knjižničarka nam je zagotovila, da ve kje je ta domačija, toda verjetno jo že daje skleroza, zato smo se izgubili. Izstopili smo iz avtobusa in se odpravili peš. Končno smo zagledali veliko kmetijo. Na dvorišče pelje kolovozna cesta. Ko smo prišli na dvorišče, nas je pozdravil pes čuvaj z glasnim laježem. Za njim niso zaostajale krave. Tudi one so začele glasno mukati. S hišnega praga pa sta nas že pozdravljala gospod Franc Potrč in njegova žena. Hitro sem ugotovila, da je to brat Ivana Potrča, saj mu je zelo podoben. Takoj smo se spustili v zanimiv pogovor. Gospod Franc nam je začel pripovedovati o svojem bratu Ivanu. V družini je bilo devet otrok in Ivan je bil edini šolan. Mamina tiha želja je bila, da bi postal duhovnik. Gimnazijo je obiskoval na današnji Olgici, toda šole ni dokončal, ker so ga zaprli zaradi politike. Na domačijo je prila policija, ki je preiskala vso hišo, da bi našla dokaze. Zaman so iskali. Franc pa je že prej našel veliko polo papirjev, ki so bili skriti v senu. Seveda tega policiji ni razkril. Gospod Franc nam je pripovedoval še o veliko drugih dogodkih. Pohvalil se je, da je Ivan na domačijo velikokrat pripeljal prijatelje in pisatelje. Najraje so se namestili v kleti.

Njegova žena, pisateljeva svakinja, nam je prikazala lepo posodico, ki je, če si jo navil, lepo zaigrala. Povedala je, da jo je dobila od Branke Jurce, žene Ivana Potrča. Gospa Golobova nam je prebrala odlomek iz knjige, kjer Branka Jurca opisuje, kako je žena Franca Potrča praznovala šestdesetletnico. Nato je sledila podelitev priznanj za dosežke na tekmovanju za Cankarjevo priznanje. Posebno priznanje so dobili tisti, ki so tekmovali za bralno značko do osmega razreda. Ko smo se odpravili, nas je gospodinja presenetila s škatlo domačih piškotov in s sladkim jabolčnikom. Pokazala nam je sobo, kjer sta spala Ivan in njegova žena, ko sta prišla domov.

Ko smo se vračali proti avtobusu, so se na travniku pasle krave. Zapeljali smo se do vurberškega gradu. Avtobus smo pustili pod hribom in do vrha šli peš. Ko smo prišli na vrh, se je odprl krasen razgled. Znotraj razvalin gradu je gledališče: klopi in majhna okrogla ploščad v travi. Posedli smo se po klopeh. Luka nam je povedal nekaj o zgodovini vurberškega gradu. Na njem naj bi se skrivala Veronika Deseniška, ki je tragično končala življenje. Potem smo začeli pripravljati stvari za piknik. Knjižničarka je sklicala vse tabornike in skavte, da bi zakurili ogenj. Toda bilo je malo takih, zato smo morali združiti vse moči, da je zagorelo. Hrenovke, ki smo jih prinesli seboj, smo si lahko bolj odimili kot spekli. A bile so vseeno dobre. Ko smo se najedli in napili, smo počistili in pobrali smeti. Odpravili smo se proti avtobusu. Še zadnjič smo si napasli oči, kajti razgled je bil kljub dežju lep.

Mislim, da se je izplačalo narediti bralno značko. Drugi učenci so se v šoli potili in učili, mi pa smo uživali.

Upam, da mi bo tudi drugo leto uspelo opraviti to obveznost. Bilo bi škoda zamuditi tako lep izlet, na katerem spoznamo, kdo so pisatelji naše bližnje okolice in kje so njihove domačije.

Cecilija Emeršič

Žalost

Kaj je žalost? Nekaj zanimivih misli so natrosili otroci v knjigi " Olovka piše srcem ":

- žalost je, kjer je veliko otrok, pa se vsi derejo,
- žalost je, ko te peljejo frizerju,
- žalost je, ko te nekdo udari, pa mu ne moreš vrniti, ker bi te pretepel,
- žalost je ena žalostna stvar, ker jokaš...

Če bi tole pisala moja sošolka, sicer lirična duša, bi zagotovo napisala, da je največja žalost neuslišana ljubezen.

Po moje pa je žalost tista stvar, ki se potihoma pritihotapi v človekovo dušo in mu ne da miru. Naj človek nazven izgleda še tako vesel in nasmejan, če mu žalost sede v srce, tak smeh ni pristen. Je le maska, ki si jo ljudje nadenemo, da ne bi kdo opazil naše žalosti.

Tudi mene je danes zajela žalost. Čisto tiho je prišla, brez predhodne najave, kar prišla je. Najbrž se je že dolgo nabirala, a je v obilici dela nisem opazila. Zdaj pa imam nekaj več časa in poskušam si urediti misli. Ne tiste, ki so osredotočene na obe raziskovalni nalogi ali na šolo ali na mojo prihodnost, ampak tiste, ki so samo moje in ki poskušajo razumeti svet pri štirinajstih. In prav te skrite misli mi sporočajo vzrok moje žalosti - letos mi nič ne uspeva. No saj, nekaj že, a to ni tisto pravo. Na koncu mi namreč zmeraj zmanjka pika na i - ali pa še malo več. Kot primer lahko navedem svoja tekmovanja oz. smolo, ki se me drži na njih. Za uvrstitev na državno tekmovanje iz matematike sem zbrala 2 točki premalo, na regijskem tekmovanju iz slovenščine je bil moj teoretični del med najboljšimi po točkah, a so mi za spis dodelili celih 5 točk premalo za uvrstitev na državno tekmovanje, razredno tekmovanje iz znanja kemije je potekalo, ko sem bila ves teden odsotna in se ga seveda nisem mogla udeležiti, čeprav smo se pri dodatnem pouku iz kemije celo leto pripravljali nanj, itd.

Pa to sploh še ni vse, kar mi gre letos narobe. Pravzaprav so ta tekmovanja le majhen delček celote. Tu je še negotovost, če me bodo sprejeli na željeno srednjo šolo. Tudi stvar, ki se je zgodila zgodaj spomladi in nima nobene zveze s šolo, me je prizadela bolj kot vse ostalo skupaj, a o njej še nočem pisati. Ne vem, če zdaj razumete, zakaj sem žalostna, a tako pač je in kolikor se poznam, bom še nekaj časa žalostna.

Najmanj do jutri zjutraj, ko bo, upam posijalo sonce. Zame in za vse druge žalostne ljudi.

Mojca Žagar, 8.b

Imam jo rada

Svojo mamico imam zelo rada.

Ima rjave lase, črne oči in meri 170 cm.

Ko je dobre volje, se vsi zabavamo, ko pa je slabe volje, je bolj stroga. Iz pride pozno in je zelo utrujena.

Zaupam ji lahko mnoge skrivnosti, ki jih ne pove nikomer. Če česa ne razumem, mi z veseljem pove.

Takrat, ko naredim kaj narobe, se krega, tepe pa ne. Vsi v družini se razumemo z njo. Ko zve, da je naredila ali rekla kaj narobe, se opraviči in tudi ko dobim slabo oceno, me ne tepe, ampak mi pomaga, da si jo popravim.

Še enkrat bom napisala, da jo imam rada, ona pa mene.
Takih mamic, kot je moja, je zelo malo, zato sem vesela, da je takšna, kot je.

Tanja Srečkovič, 5.b

Strahca

Nekoč sta živela dva strahca. Prvemu je bilo ime Pak drugemu pa Žak. Skupaj sta živela v velikem gradu na vrhu griča. Grad so obdajala visoka drevesa, da se je videl le grajski stolp.

Pak in Žak sta podnevi spala, ponoči pa strašila. Oglašala sta se u -u -u. Zgodilo pa se je, da sta Pak in Žak zaspala. Ura strahov je že zdavnaj minila, ko sta se zbudila. Zunaj se je že daniło. "greva nazaj spat", je zagodmjal Žak, ki še ni bil čisto zbudjen. "Vstani Žak, bova pa zapela pesmico, ki sva si jo izmislila, da je ne bova pozabila", je rekel Pak. "Pa zakaj ravno sedaj? tako sem še zaspan", je godmjal Žak. "Saj sem ti povedal, zakaj. Če že nisva strašila, bova pa pela", je odvmil Pak. Žak se je končno le vdal. Zapela sta:

*Jaz sem strahec Žak,
Jaz, Žak, rad spim,
jaz sem strahec Pak.
jaz, Pak, pa rad strašim.*

Pak je vprašal Žaka: "Žak, mislim, da bi bilo dobro, da bi si kupila budilko." Žak se je samo zasmel in rekel: "Jaz grem spat." Pak pa je zaklical za njim: "Pazl, da se boš pravočasno zbudil!"

Leja Terbuc 5.b

Imam jo rada

Mamo imam najrajši, ker je moja prava mama. Z njo se vse naučim, čeprav se tudi včasih jezi. Ima me najrajši, ker sem njena hčerka. Skrbi zame. Zame je najlepša. z mamo sva si podobni po laseh, očeh, po obrazu in skoraj misliva enako. Moja mama je dobra po srcu, saj tudi drugim rada pomaga. Do mene ima dober odnos. Včasih se skregam z njo in jo zato užalostim. Mojo mamo poznam zelo dobro, čeprav tega ne vem tako dobro opisati. Vem, da me ima najrajši, čeprav tega včasih ne mislim. Tudi pesmico sem ji napisala:

*Moja mama je sladka
kakor čokolada.
Z mano se uči,
poje in smeji.*

Mislim, da ji je ta pesmica všeč, ker sem ji z njo povedala, da jo imam najrajši.

Petra Kožuh, 5.b

Pomlad prihaja

Zima peša.

Sneg kopni.

Prvi zvonček pozvoni.

Marca sonce zbujja zvončke:

Hej lenuščki sredi trat!

Vem, da bi še radi spali,

ampak kaj, ko je pomlad!

Janja Janžekovič, 1.c

Na travniku

Odšli smo na travnik. Posedli smo v senco in prisluhnili ptičkom. Veter je nežno pihal. Metulji so veselo letali in sedali na cvetice. Učiteljica nam je pripovedovala o travniških cveticah. Potem smo vzeli zvezke in narisali del travnika. Po zvezku so mi lezle radovedne mravlje. Nisem jih ubijala, ker vem, da to ni lepo. Ko smo narisali, smo se odpravili v šolo na malico. Bilo je lepo.

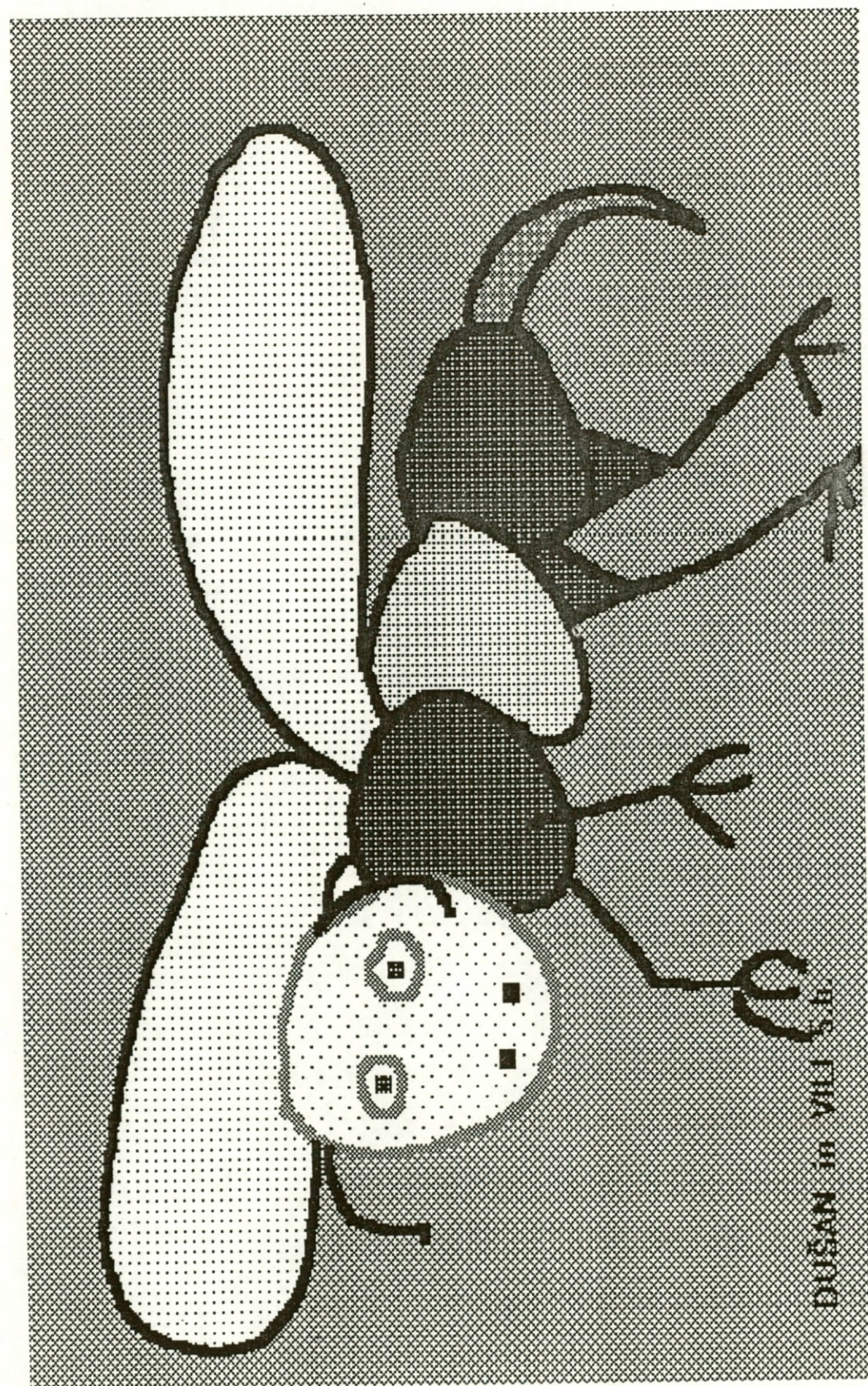
Andreja Emeršič, 2.b

Imam jo rad ...

Moji mami je ime Ivanka. Stara je triinštirideset let.

Imam jo zelo rad. Vsak dan hodo v službo in pride domov ob 13¹⁵. Ko pride domov, me vpraša, kako je bilo v šoli in če sem dobil kakšno oceno. Pomaga mi pri nalogi in pri pospravljanju moje sobe. Ko naredim nalogo, jo vprašam če lahko grem k babici. Včasih me pusti, drugič pa ne. Ampak vseeno jo imam rad. Včasih se kaj igrava, včasih pa ji pomagam pri pospravljanju. Vsak dan mi reče, naj gremigrat harmoniko, ampak meni se vedno ne da in grem poslušat radio. Moja mama je zelo pridna in delovna. Ne bi je zamenjal za nič na svetu, ker imam samo eno in najboljšo mamo.

Jure Lah, 5.a

DUŠAN IN VILJ Č.Č.

Meni je jabolčni cvetožer pojedel vse
cvetove. Moji najboljši prijatelji so hruške,
slive, marelice in druga drevesa. Na meni
rastejo jabolka. Spomladi brostim in cvetim.
Otroci se pod mano igrajo.

Sebastijan Solovjev, 1.c

odotnsN Rdeča kapica

Nekoč je živela Rdeča Čeladica. Imela je babico, ki si je v disku zvila nogo.
Rdeča čeladica si je obula rolke in šla na obisk k babici. Rolala se je mimo
smetišča in srečala volka na BMX-u. Volk je pogledal Rdeči Čeladici v nahrbtnik
in v njem videl pizzo in kokakolo.
Odpeljala sta se k babici, kjer je volk pojedel televizor in video. prišel je poštar
in dal volka v paket. Odposlal ga je v drugo pravljico.

David Vnuk, 1. b

Moja najljubša žival

Moja najljubša žival je muca. Ime ji je Mica. Spi v garaži. Zelo
rada je brikete. Naša Mica je črne barve. Ko je jezna, maha z
repom. Lovi miši in ptiče.

Špela Belšak 1.a

*Zvonček pripoveduje
svojo zgodbo*

*Spal sem pod zemljo in me je zeblo.
Ko je posijalo sonce, sem lezel iz
čebulice. Prišel sem nad zemljo in
zagledal veliko rožo. Ko sem srečal
trabentico, sem jo vprašal, kako ji je
ime. Trabentica mi je odgovorila, da ji je
ime Eva. Postala sta prijatelja za vedno.
Opazovala sta pomlad.*

Ana, 1.c

Ribice

V moji sobi smo imeli akvarij. V njem so plavale tri zlate ribice. Vse tri so bile različne velikosti. Zelo rade so jedle ribjo hrano. Ko smo pozimi odšli na Roglo, jih je moja teta preveč hranila in so poginile.

Aleš Kodela 1.a

V ZBORNICI
(skeč v enem dejanju)

Nastopajo:

Tovarišica Jožica
Tovarišica Marija
Tovarišica Nadica
Čistilka Matka
Mama Micika

Dogaja se v zbornici neke osnovne šole nekje v Sloveniji. V zbornici ob 12.15 sedita dve tovarišici, na mizi leži kup listov - kontrolnih nalog in zavojček cigaret. Med tovarišicami steče naslednji pogovor:

Tov. Nadica:

Še sreča, da je danes petek in končamo že ob pol petih. Ta teden me je že povsem zdelal. Mulci so proti koncu tedna vedno bolj tečni in nemirni. (Pri tem se pretegne in nato prične zlagati liste kontrolnih nalog, ki so pred njo na mizi.)

Tov. Marija:

Oh, ne govori, ti boš vsaj ob petih že doma, jaz pa imam danes še "Veselo šolo". Ta dekleta so vsak dan bolj radovedna in enostavno več ne vem, kako naj jim odgovarjam.

Tov. Nadica:

Ja, to je tisto. Najbolj jih zanima prav tisto, česar nimamo v učnem programu. Učijo pa se ne. Ko bi vsaj poslušali med razlago snovi, potem rezultati zagotovo ne bi bili tako katastrofalni. Poglej, danes sem popravljala družbene kontrolke in kako je Primož odgovoril na vprašanje "Naštej gričevnate predele v Panonskem svetu" - Haloze, Slovenske gorice in pomisli TRIGLAV!!! (Pri tem se udari z dlanjo po čelu.)

Tov. Marija:

Daj, pomiri se. Moj Urban je pri naravni kontrolki pred približno enim mesecem pri vprašanju "Katere iglavce pri nas poznaš?", med smreko, bor, jelko in macesen vtaknil še HRAST. En drug pa je napisal, da edino BUKEV odvrže iglice.

Nekdo potrka in Tov. Marija se oglasi : Naprej!

Vstopi čistilka:

Oprostite gospe. Ali je morda kateri od vaših učencev pozabil tole? (V rokah drži bundo, kapo, čevlje, trenirko, spodnje hlače.)

Tov. Nadica:

Pustite, takoj bomo preverili.

Čistilka:

Ko sem že tu, bi vas samo še prosila, da te vaše mulce opozorite, naj ne mečejo več papirčkov po hodniku in naj nikar več ne lepijo zvečilnega gumija

pod klopi. Zlasti pa naj ne odmetavajo stvari v umivalnik. Jaz sem tu zaposlena le kot čistilka ne kot komunalni delavec za odvoz smeti ali kot vodovodar za popravilo vodovodne instalacije. Pa hvala lepa!
(Odloži vse stvari in jezno oddide iz zbornice).

Tov. Nadica:

Si jo videla, kako se je razjezila. Sicer pa je res, da so otroci vse bolj neredni, pa tudi reditelji ne opravljajo svoje naloge, tako kot bi jo morali.

Tov. Marija:

Te čistilke! Odkar ne smem več kaditi v zbornici in moram zaradi tega vedno laziti v drugo nadstropje, sem še bolj nervozna.

Tov. Nadica:

Malo telovadbe pa ti res ne škodi. Se vsaj malo razmigaš. Saj res, kje pa je danes Jožica?

Tov. Marija:

Zdi se mi, da je že v učilnici, ker preseda učence - menda preveč klepetajo.

Takrat se odprejo vrata in vsa zadihana vstopi tov. Jožica.

Tov. Jožica:

Sem zamudila? Je že zvonilo?

Tov. Marija:

Kje si pa bila? In kakšna si?

Tov. Jožica:

Najprej mi avtomobil ni hotel vžgati, potem pa sem skoraj povozila policaja, ki je na cesti ustavljal nekega motorista. Zdaj pa sem se spomnila, da sem se pozabila počesati.

Tov. Nadica:

Smola pa takal

Tov. Jožica:

No, na srečo je policaj oče nekega mojega bivšega učenca, ki je bil dokaj priden v šoli.

Tov. Marija:

Sreča v nesreči.

Tov. Jožica:

Jož, sedaj sem se spomnila, saj sem pozabila matematične kontrolke doma na mizi. Sicer pa je bolje tako.

Tov. Marija:

Zakaj?

Tov. Jožica:

Rezultati so kriminalni. Ne vem, kaj je s temi otroki. Ali jim je pomlad povsem zmešala glave? Sploh se več ne učijo. Pisno množenje je še nekako šlo, deljenje pa... (kima z glavo sem ter tja.)

*Na vrati potrka, šolski zvonec zazvoni in vse tri tovarišice se istočasno oglasijo:
Naprej!*

Skozi vrata pokuka ženska glava in nato plaho vstopi.

Mama:

Ali bi lahko govorila s tovarišico Jožico?

Tov. Jožica:

To sem jaz. Ste vi morda mama Rogovilnik Denisa?

Mama (prestrašeno):

Ja. Veste njega danes ne bo v šolo, ker je padel s kolesom in si zlomil roko.

Tov. Jožica:

Oprostite, ampak glede na to kakšen divjak je, me to sploh ne preseneča. Stopite no prosim z mano, da se na hodniku pogovoriva.

Potisne mamo Rogovilnik iz zbornice in se med vrati obrne proti tovarišicama rekoč:

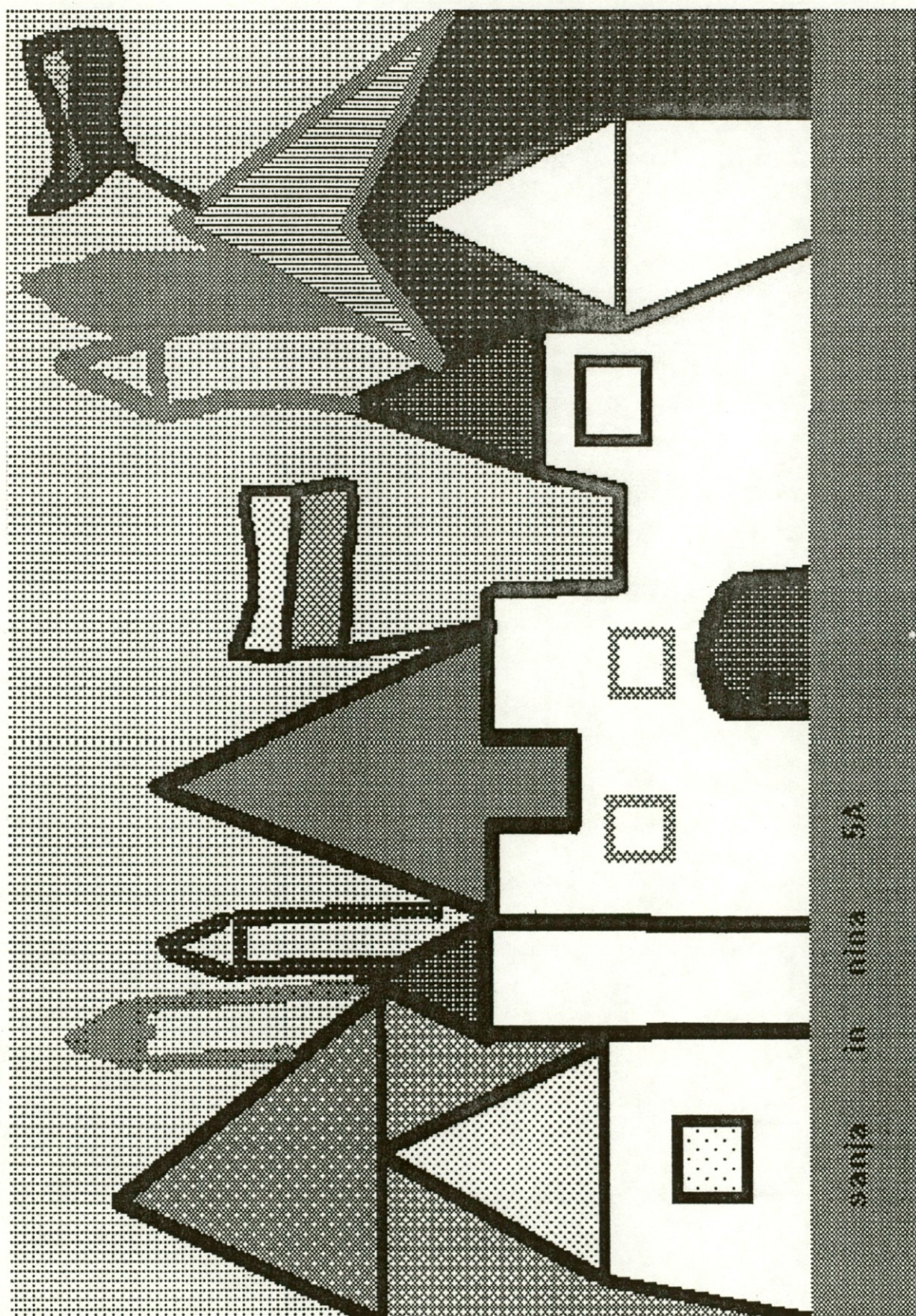
Pa ravno sedaj je prišla, ko se mi tako mudi v razred, saj so gotovo že vse razbili in razred obmili na glavo.

Vse tri tovarišice zapustijo zbornico.

KONEC

Urška in Andrej Žmauc, 5.b

sanja in alba 5A

Glasilo uredil in izdal
Ervin Hojker

Tehnična obdelava
Milan Pulko

Olgica, junij 95

